

LOGE NR. 20

FRIDTJOF
NANSEN

AV
I. O. O. F.

1936 — 10. OKTOBER — 1961

LOGE NR. 20
FRIDTJOF NANSEN
av I. O. O. F.

1936 — 1961
10. OKTOBER

Som bekkene søker den brede elv,
søker vi selv,
famlende, snublende,
såret og blodige,
blindet, på villspor
og dog mot vår drøm:
Mot *enhetens* mektige, bærende strøm.
Og evig er havet som venter.

S. E.

LOGE NR. 20

FRIDTJOF NANSEN

1936 10. oktober 1961

ET JUBILEUMSSKRIFT

Redaktør: Br. REIDAR VILAND

OSLO 1961

JOHANSEN & NIELSEN · BOKTRYKKERI

Dette er en Odd Fellow-saga om en losje som har tatt navn etter en av de gjeveste menn i landet. Grunnlaget ble lagt i 1936, for 25 år siden, av 37 brødre. Ved kvartsekel-jubileet er kretsen vokset til 129. 16 brødre er døde.

En bred innføring i og en analyse av virksomheten har det ikke vært meningen å gi, men gjennom en rekke fragmenter vil det forhåpentlig lykkes å rulle opp noen bilder og inntrykk av livet, stemningen og resultatene i en arbeidende losje der, ved et jubileum som dette naturlig stanser for å se seg tilbake og vurdere sine gjerninger.

Hilsen ved
25-års jubileet
fra S. S. br.
Harald Østreng

H.r.advokat Harald Østreng.

Loge nr. 20 *Fridtjof Nansen* er 25 år. For oss som har arbeidet i denne losje og stått den nær i alle disse år er det en stor begivenhet, og jeg nytter leiligheten til å sende hver især av brødrene min hilsen og takker for allsidig innsats, for planmessig arbeid og for enkelt og verdig brodersinn. Jeg hadde den glede som valgt overmester å lede arbeidet i de første grunnleggende år. Det var en rik og interessant tid, brått og brutalt avbrutt ved krigshandlingene og okkupasjonen i 1940.

Meget har hendt i de forløpne år. Det mest gledelige for oss Odd Fellows er ordenens sterke vekst. La meg da ved det store jubileum konstatere at den jubilerende losje i alle år har vært et aktivt og inspirerende ledd i det voksende ordensliv, og la meg også få lov til på vegne av Storlogen å takke for innsatsen i et kvart sekel og gi uttrykk for de beste ønsker om «kamp — liv og seier» i kommende år.

Oslo i august 1961

Med hilsen i V. K. & S.

Harald Østreng
S. S.

Byggmester Nils S. Stiansen.

Hilsen til
25-års jubilarnten
fra O. M. br.
Nils S. Stiansen

Da vår losje ble grunnlagt for 25 år siden, valgte vi som dens motto: «*Kamp — liv — seier*». Mange syntes det var dristige ord. Det ble gitt uttrykk for ønsket om en mildere form! Årene har lært oss at vi valgte rett. En orden som vår må kjempe. Selv om den i sitt vesen og i sitt innhold fremmer et fredens budskap i en humaistisk ånd, så må den stri for sine idealer. *Fridtjof Nansen* var også en kampens mann. I sin ungdom kjempet han for å overvinne ubendige naturkrefter. I sin mandom vidde han sine krefter til internasjonalt fredsarbeid og humanitær reising. Bak kampen står selve livet. Seieren er kampens lønn. Men den må aldri bli en sovepute. Seieren må egge til ny kamp med nye oppgaver, mot nye mål.

I begynnelsen var vi 37 brødre. . Ved vårt kvartsekeljubileum er dette tall mangedoblet. Megen aktpågivenhet, planlegging og arbeid ligger bak denne utvikling. Og ikke mindre strev avspeiler seg i det daglige virke i ordenens tjeneste på det forskjelligste felter: i embetsverk, i nemnder og i rituelt arbeid. Også i det utadvendte arbeide har brødrene ytt meget, som fortjener takk og ære. Støtte, hjelp og oppmuntring er gitt til mange med åpen hånd. I ordenens liv forøvrig har våre brødre innehatt høye til-

litsverv, som har skrevet meget av sine utøvere. Deres ære er vår lønn.

Om Loge nr. 20 Fridtjof Nansens virksomhet i de første 25 år foreligger to skrifter. Et utgitt ved 10-års jubileet og et ved det 20. år. Vi får gjennom begge disse gode og talende bilder av livet og arbeidet innenfor vår krets. Jeg vil tilrå brødrene å studere disse skrifter. Kjennskap til fortidens gjerninger vil til enhver tid egge og stimulere.

Til 25-års jubileet sender vi ut dette skriftet, som et tillegg til de tidligere og som et minne om den forløpne tid. Brødrene vil sikkert i gjenopplevelsens stille glede finne noe av verdi.

Jeg nytter leiligheten til gjennom dette skrift å sende brødrene min hilsen, ledsaget av en varm takk til hver især for den innsats som er gjort, stor eller liten, i verv og oppdrag etter pålegg eller frivillighet, for uegennyttig virke og oppriktig brodersinn. Vi er en liten flokk, men vi har satt oss høye mål. Kanskje vi aldri når dem, når det kommer til stykket, men just i arbeidet, i kampen for det gode, finner vi gleder og opplevelser som vil gjøre vårt liv rikere, mer avvekslende, mer innholdsfullt.

Vi lever i en hektisk tid. Vi blir rastløse og urolige. La oss derfor søke losjelivets fred! Det vil gi oss stillhet og tid til ettertanke og meditasjon. La oss søke å komme bort fra larmen og bråket på torgene — til templets trygghet, for der i fellesskap å legge opp planene for den videre kamp mot det onde for det gode!

Om de kommende år vet vi intet, men vi kan håpe. Og det mest brennende i dette håp er ønsket om fred, frihet og fordragslighet.

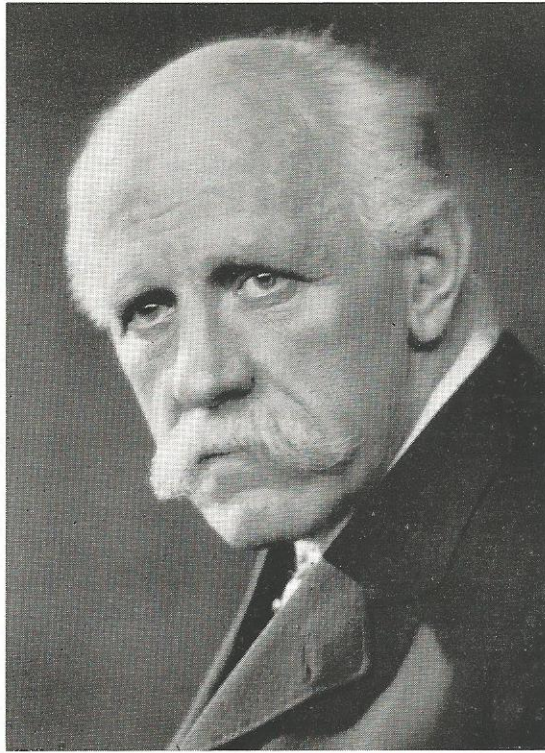
Oslo sommeren 1961

Med hilsen i V. K. & S.

Nils S. Stiansen

O. M.

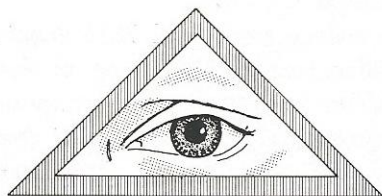

Professor, dr. Fridtjof Nansen, 1861—1930.

Om Fridtjof Nansen skriver hans venn, professor dr. phil. *Jacob Worm-Müller*:

«Ingen har kjent Fridtjof Nansen som ikke har møtt ham ute i naturen. Da ble han et helt annet menneske — fremdeles enkel og dog full av nyanser: et barn med åpne, troskyldige, gode, blå øyne, en munter overgiven gutt, som i skjemt og fryd nød hver time på dagen, og en mann, fryktløs og uavhengig, beskjeden og dog selvbevisst, ærlig, oppriktig og ren av sinn. Om han enn kunne komme trett og sliten opp til hytta, var han bare etter et par dager spenstig som en ungdom og full av liv. Jeg synes jeg ser ham ennå — ute på ski, når han sto og så utover Rondane — den høye høvdingkikkelsen — med den bredbremmede hatten på hodet, den tette lille brune skinntrøyen om den spenstige kroppen, rank og ruvende myndig, som et bilde på landet som vi tenker oss det, når vi lengter mest etter det.

Om ordenes opprinnelse

Enhver våken ordensbror vil sikkert ved tid og leilighet gjøre seg visse refleksjoner om vår ordens fortid utover den kunnskap som fås gjennom det rituelle arbeid, og de få og små opplysninger som ellers foreligger i en sparsom literatur og i tilfeldige artikler. Ganske naturlig kan spørsmålet formes slik: Hvor kommer egentlig vår orden ifra og hvor gammel er den? Noe greit svar kan ikke gis. Det er med vår orden som med så mange andre gamle institusjoner: dens fortid er hyllet i historiens mørke. Vi vet at «hemmelige selskaper» har fulgt mennesket fra de første kulturtrinn og deres betydning og verdi har vokset i takt med den kulturelle utvikling. Det er helt naturlig at mennesker slutter seg sammen til arbeid og vern om felles interesser og til gjensidig støtte og hjelp. Særlig i gammel tid var dette aktuelt på et tidspunkt da offentlige stønadsinstitusjoner ikke eksisterte. I denne sammenheng må også de mange håndverkslaug og gilder sees. Vi kan ikke tenke oss det gamle samfunn uten disse sammenslutninger. Og her står vi sikkert ved Odd Fellow ordenens kilder. Vi finner navnet første gang nevnt i England i et fribrev fra 1643, der det fortelles at ordenen er opprettet i 1537. Om dette er helt sikkert vet vi ikke. Men i de etterfølgende århundrer hører vi adskillig om ordenen, men virksomheten ligger naturligvis på et annet plan enn dagens losjeliv og mange skjevheter og utvekster kan påvises. Omkring 1800 vokste antallet av losjer såvidt sterkt at det ble nødvendig med en sentralorganisasjon. Etter adskillige stridigheter og også megen avskalling, lyktes det i 1813 å få samlet

og rekonstruert ordensvirksomheten under navnet «Independent Order of Odd Fellows I. O. O. F.

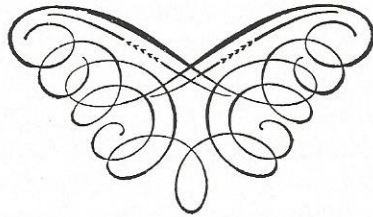
Det var denne ordensgren som i 1814 skapte den første offisielle storlosje: «Manchester Unity», og vi fastslår at England har fostret Odd Fellow bevegelsen. Den er sprunget ut av engelsk lynne, engelsk tankesett og engelsk miljø. Vi skal merke oss dette, det forklarer så meget i ordenen liv, i dens oppbygning og i dens atmosfære.

Men som kjent kom ikke ordenen til oss direkte fra moderlandet. Historien om dens vandring før den nådde våre kyster er både interessant og spennende. Den personlighet som skulle føre den videre bar navnet *Thomas Wildey*. Et navn kjent og høyt skattet og respektert av enhver Odd Fellow over hele verden. Grovsmed av yrke. Bare 22 år gammel ble han i 1804 innvidd i ordenen og gikk hurtig gjennom gradene og de forskjellige embeter. Men i 1817 sa han farvel til sitt fedreland og utvandret til Amerika, der han slo seg ned i Baltimore. Det varte ikke lenge før han, tross mange vanskeligheter, fikk i stand en Odd Fellow losje. Sammen med 4 andre brødre som han oppsporet i sitt nye fedreland stiftet han den 26. april 1819 «Washington Lodge no. 1» i Baltimore. Thomas Wildey var en kraft. I løpet av de følgende år hadde ordenen stor framgang i Sambandsstatene under hans inspirerende ledelse. Flere ganger var han i England for å få den nye ordensgren godkjent. Han oppnådde dette. Men etter hånden kom ordenen i de to land til å gå forskjellige veier. Samarbeidet falt meget vanskelig, og i 1842 ble forbindelsen brutt. Den amerikanske Odd Fellow orden sto fritt og kunne arbeide etter sine egne prinsipper. I 1861 var kjempen Thomas Wildey for siste gang tilstede på et storlosjemøte i Baltimore og ble atter sterkt hyllet og takket for sine bedrifter. Men kort tid etter fallt han sammen og døde. På det tidspunkt var antallet av Odd Fellows i USA kommet opp tohundretusen, et tall som fullt ut fastslår og tilkjennegir storheten i den enkle håndverkens livsgjerning. —

Fra tiden omkring midten av forrige århundre ble utvandringen til Amerika stadig sterkere. Samferdselsmidlenes effektivitet ble øket og sambandet mellom den gamle og den nye verden ble livligere. Mange Odd Fellows kom tilbake til Europa og brakte

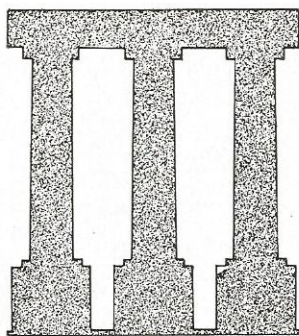
ordens-tanken med seg. Ordenens høye etiske mål og dens arbeidsprinsipper tiltalte også europeisk tankesett, og det ganske naturlig at det oppsto ønsker om å overføre ordenen til Europa, så meget mer som den opprinnelige engelske Odd Fellow orden, av mange grunner, ikke hadde vunnet innpass på fastlandet. —

I 1870 finner vi den første losjedannelse i Tyskland og umiddelbart etter ble den første losje instituert i Sveits. Fra Tyskland vandret ordenen i 1878 inn i Danmark. Svenske Odd Fellows regner 1884 som stiftelsesåret. I den mellomliggende tid hadde ordenen fått fotfeste i en rekke mellom-europeiske land. Og utviklingen fortsatte.

Ord av Fridtjof Nansen:

En gjenfødelse må til, en ny tid med nye idealer, da de åndelige verdier atter er blitt målet, og de materielle bare et middel, da snobben og middelmådigheten ikke lenger regjerer verden, men de store ånder fører menneskene mot høyere vidder, da hver åndelig oppdagelse, hver seier i åndens verden blir hilst med den begeistring som de materielle nå, da menneskene lever for et større, skjønnere og enklere liv.

Ordenen i Norge

Her hjemme lå vi stadig i periferien, avstengt og gjemt. Det var først i året 1898 at ordenen kom til Norge. Noen stavangerske herrer hadde lært den å kjenne både i Danmark og i Amerika og var blitt invidd i ordenen. Det er ganske naturlig at de søkte å overføre den til hjemlandet. Og den 26. april 1898, en dag der fortsatt regnes som ordenens stiftelsesdag i Norge, ble *Loge nr. 1 Noreg* instituert i Stavanger av den kjente danske storsire *Petrus Beyer*. I førstningen så det ganske lovende ut, men etter hånden meldte det seg adskillige vanskeligheter. Byen lå på denne tid meget isolert til. Sambandslinjene med det øvrige land var slette. Det var vanskelig å skaffe passende lokaler, og ikke minst savnet man den sterke ledende personlighet, som enhver gryende bevegelse trenger. Etter 5 års drift måtte virksomheten innstilles.

Men selv om det stavangerske forsøk mislyktes, så var ordenens budskap kommet til vårt land og interessen var også vakt i hovedstaden. I høyesterettsadvokat *Sam Johnson* fant man den kraft som trenges. Han ble formann i den første broderforening, og etter vel et års forberedelser ble *Loge nr. 1 Norvegia* instituert den 18. februar 1908 under ledelse av den danske storsire *Petrus Beyer*. Stavanger-losjens eiendeler og fribrev ble overtatt av den nystiftete losje, der br. Sam Johnson ble den første overmester. Blandt brødrene finner vi også br. Johan Middelthun, som senere kom til å inneha høye tillitsverv innenfor ordenen.

Grunnlaget for Odd Fellow bevegelsen i Norge er dermed

lagt. I førstningen gikk det imidlertid ganske langsomt med veksten. Først etter 5 års forløp fikk vi den neste losjedannelse: Loge nr. 2 Eidsvold i Oslo. Og ennå skulle de gå 5 år før vi fikk de første utenbys losjer. I 1918 ble det grunnlagt losjer i flere byer bl. a. i Stavanger, og da vi så i 1920 fikk en 3. losje i Oslo, synes isen å være brutt for alvor. Tilgangen på nye medlemmer er jevn, og da vi nærmet oss 1930 var antallet av innvidde brødre i Oslo botrimot 400, fordelt på tre losjer. Spørsmålet om ytterligere losjedannelse blir da ganske naturlig aktuell.

Loge nr. 20 Fridtjof Nansen

Det var noen av eidsvoldsbrødrene som i 1934 tok til å drøfte spørsmålet om å grunnlegge en ny losje. Det følgende år var broderforeningen en kjennsgjerning. En av de ledende i arbeidet var br. *Carl Fuglesang*. Ved siden av ham finner vi kjente navn som Gunnar Gaaserud, Wilhelm Larsen og Olav Bowitz Aarstad. Storlosjen viste seg også å være interessert i ytterlige utvidelse av losjenes antall og oppmuntret initiativtakerne. Broderforeningen får etterhånden tilslutning fra brr. Olaf Hallan, Harald Østreng, Carsten Christiansen, Einar Berg, Asbjørn Braathen og A. M. Falk. I løpet av 1936 ble grunnlaget for den nye losje lagt. Den skulle navnes etter vår vidkjente landsmann Fridtjof Nansen, hvis familie samtykket i dette. —

Så ble *Loge nr. 20 «Fridtjof Nansen»* instituert den 10. oktober 1936. 10. oktober er vår store landsmanns fødselsdag, og han ville denne dag ha fylt 75 år. Seremonien ble ledet av ordenens S. S. høyesterettsadvokat *Joh. Middelthon*, etter det høytidelige ritual. Deretter fikk de mange gjester komme til orde med hilser og gaver. Umiddelbart etter ble losjen satt med dens egne embetsmenn i de respektive stoler, og under utfoldelse av det vanlige seremoniell ble 10 nye brødre opptatt. Kvelden ble avsluttet med et festlig brodermåltid med utveksling av taler og gode ønsker for den nystiftete losje. Alle som var til stede vil minnes denne losjens første sammenkomst med særlig glede. Det hele arrangement ble gjennomført med presisjon og stil, båret av en optimistisk og lykkelig tone.

Losjens stiftere, som også var medlemmer av «Broderforeningen» er disse:

Agent Olav Bowitz Aarstad,
Revisor Einar Berg,
Murmester J. Bugge-Bakke,
Disponent Ragnv. Bratz,
Kontorsjef Asbjørn Braathen,
Revisor Carsten Christiansen,
Tannlæge Ivar Dalaaker,
Ingeniør O. E. Dybvik,
Agent Carl Fuglesang,
Grosserer Gunnar Gaaserud,
Disponent Olaf Hallan,
Kjøpmann Ragnv. Howlid,
Ingeniør A. G. Johansen,
Lege Torgeir Kasa,

Revisor Wilhelm Larsen,
Disponent Erling Larsen,
Ingeniør Adolf Lie,
Disponent Gunnar K. Lie,
Murmester Alfred Meilstrup,
Kontorsjef Erling Olsen,
Disponent P. Arthur Skauan,
Byggmester Nils S. Stiansen,
Fabrikkeier L. Ø. Stokke,
Arkitekt Ing. Suphammer,
Hovedbokholder O. W. Thorese
Grosserer Magnus Økern,
H.r.advokat Harald Østreng.

Og her er navnene på dem som ble innvidd på selve stiftelsesdagen:

Skreddermester Iver Gjerde,
Arkitekt Gunnar Schultz,
Murmester Egil Bjelke Taugbøl,
Kontorsjef Otto Schjander
Thoresen,
Fotograf Gunnar Sjøwall,

Bankrevisor Kristian Westli,
Stats.aut. revisor Ludvig Thinn,
Grosserer Carl Haug,
Tannlege Caspar Rønning,
Bankfullmektig Reidar Viland.

Ord av Fridtjof Nansen:

Å ungdom, ungdom, for et vidunderlig ord. Ukjente riker foran dere, skjulte bak morgenen tåker. Som dere drar fram dukker nye øyer opp, fjelltopper skyter fram, av de svinnende tåker, den ene bak den annen, ventende på at dere skal bestige dem. Tette nye skoger brer seg for dere til utforsking, endeløse sletter for dere å fare fram over.

Chartermedlemmene

Olaf Hallan

Harald Østreng

Gunnar Gaaserud

Carl Fuglesang

Olav Bowitz Aarstad

Vi velger ham som gjennom edel idrett
ble rank i reisning og av vesen mild.
Følg Fridtjof Nansen! Se hvor høy han ruver
i fakkelskjær av ren, olympisk ild,
og se ham, sterk i kulden, øm i nøden
— bestandig bærende den tyngste del.
Slik kan det høyne seg fra drøm til gjerning
— det skjønnne samspill mellom kropp og sjel.

E. G.

De første 10 år

Et kvart sekel er gått siden den minneverdige dag. Ser vi utad på dette tidsrom vil vi sanne at det har vært år fulle av uro og skuffelser. Det var Tysklands holdning i 1930-årene som gjorde alt så vanskelig. Det nasistiske regime hadde åpenbart ingen hemninger, brøt ned all respekt for rett og rettferdighet og trengte med sine vollsgjerner inn i andre lands anliggender. Det ble helt klart at det bar mot en katastrofe, og den kom i 1939. Tyskerne trengte inn i Polen, og dermed var storkrigen igang. I Norden levet vi i det stille håp at vi også denne gang skulle unngå å bli blandet inn i krigerske handlinger. Men dessverre, våren 1940 trengte den tyske krigsmakt uten videre inn i Danmark og Norge. Den 9. april var vi brått og helt uventet i krig med verdens sterkeste krigsmaskin. Den motstand vi kunne yte var ikke stor, og i løpet av kort tid var hele landet hærst.

Kongen, regjeringen og landets ledende menn måtte søke opphold i England for der å fortsette arbeidet med å fri vårt land for overfallsmakten.

I den situasjon som nå var oppstått og med den mentalitet som det nasistiske Tyskland representerte, sier det seg selv at «hemmelige ordener» straks kom i faresonen, og da også Odd Fellow orden. Utover høsten 1940 ble stillingen avklart forsåvidt som det lyktes å få i stand en ordning, hvoretter ordenen hverken ble forbudt eller oppløst, men måtte opphøre med sin virksomhet og tre i likvidasjon. På denne måte lyktes det å berge ordenenes midler, samt å bringe rekvisitter, arkiver m. v. i sikkerhet. —

Den 26. september 1940 holdt Loge nr. 20 Fridtjof Nansen sitt siste «førkrigs møte» og innstillet sin virksomhet fra 25. oktober.

De mørke år fra 1940 og fram til frigjøringen i 1945 er nå kommet såvidt på avstand at vi ser på dem som en vond drøm. Det var en hard tid for det norske folk og den medfart vi fikk vil aldri bli utvisket.

Losjen hadde således bare vært i virksomhet i 4 år, før den måtte innstille. Det var fire grunnleggende år i jevn vekst.

Det første embetskollegium 1936—1945.

Sittende: Hallan, Østreng, Fuglesang. Stående: Gaaserud, Bratz, Braathen.

Medlemstallet var gått opp fra 37 til 53, nemndene var kommet i arbeid, og det hele lå vel til rette for videre framgang.

Men også krigstiden tok en ende. I løpet av våren 1945 ble det klart for alle at nasistenes makt var svekket, og at tysk krigspotensial ikke kunne stå seg mot de alliertes kraftige oppbud.

I mai måned var det slutt, og vi fikk oppleve frigjørings lykkelige og glansfulle dager.

Odd Fellow-gården var i krigstiden beslaglagt av de tyske makthavere, og det tok sin tid før den kunne bli i standsatt og noenlunde presentabel for det losjeliv som nå etter hånden ble gjenopptatt. Men utover høsten kom losjene i gang, og *11. oktober 1945* innledet «Fridtjof Nansen» sin nye epoke med festlosje under ledelse av O. M. br. *Harald Østreng*. Meget var forandret i de

forløpne år. Noen av brødrene var døde, andre vendte av forskjellige grunner ikke tilbake til losjen, men tross alt, da losjens eiendeler var i behold og arkivet i orden, kom arbeidet overraskende fort igjen inn i de rette folder. — Nye brødre ble opptatt, og da losjen i oktober 1946 kunne feire sitt 10-års jubileum hadde den tilslutning fra 47 medlemmer. — Dens formue nærmet seg kr. 25 000,—.

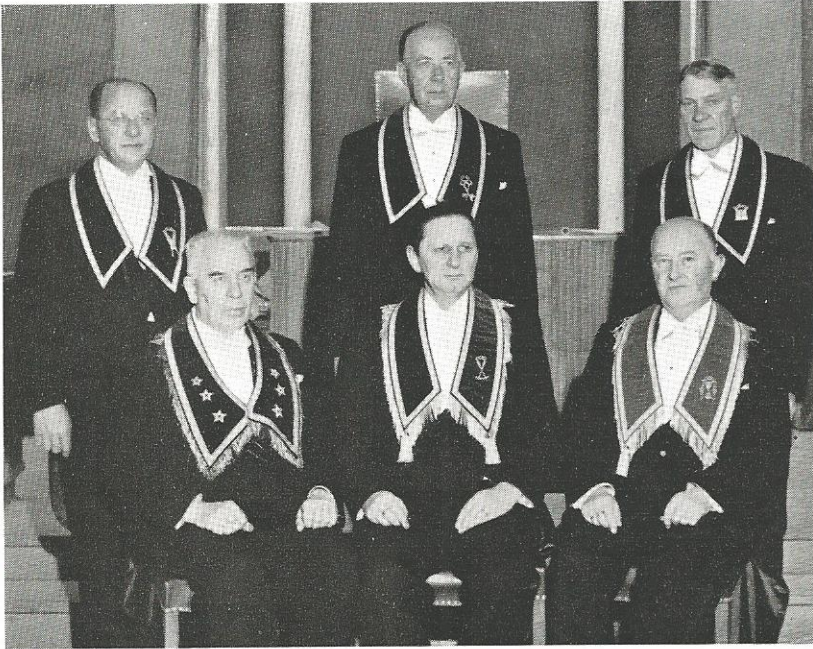
Ung var vår losje i 1946, og i de forløpne 10 år hadde den kun vært i aktiv virksomhet i halvparten av denne tid. Men den lot ikke jubileet passere i stillhet. Referatene fra møtene og festligheten i anledning av 10-års dagen gir et billede av en losje i vekst, ledet av erfarte og dyktige menn.

For enhver som er interessert i tradisjon og historie er det gledelig å konstatere at det ble utgitt et 10-års skrift. Br. *Kristian Jenssen* av Loge nr. 2 Eidsvold hadde påtatt seg å redigere skriftet som han kalte: «Beretning om dens 10-års periode 1936—1946». Skriftet er på 32 sider, og det skal til redaktørens ros sies at han har skilt seg meget dyktig fra oppgaven. Han gir en detaljert framstilling av opprinnelsen og forutsetningene for den nye losjedannelse og skildrer nøktern og sakkyndig virksomheten i de 10 første år. Vi kan være glad for at dette skrift kom i stand. Etter hånden som tiden går vil verdien av dets innhold stige. Det er nøkkelen til vår losjes historie, i dens første grunnleggende samme år:

. . . og videre mot de 20

Så følger ytterligere 10 år fram til 1956. Loge nr. 20 Fridtjof Nansen kan se tilbake på 20 års virksomhet. Om de ytre forhold kan det sannelig sies at tiden har vært rik på dramatikk. De tekniske framsteg er av en slik karakter at det har vært vanskelig for den alminnelige mann å følge med. Menneskets erobring av verden, på jorden, på havet og i luften, ja endog i verdensrommet har ført oss inn i baner som tidligere hørte med til de utopiske. I nittiårene kjempet Fridtjof Nansen med tradisjonelle og enkle hjelpemidler mot isen og kulden i nord for å utforske en ukjent del av kloden, beundret av den kultiverte verden for sitt mot

Embetskollegiet 1946—1947.

Sittende: Østreng, Fuglesang, Gaaserud. Stående: Braathen, Bratz, Thinn.

og sin utholdenhet. Et halvt hundre år etter flyr luftens giganter daglig lett og lekende over de samme områder, mens vi ennå står på trappene — rede til å sende ut den første rakett for å utforske verdensrommet. — På samme tid har den politiske spenning nådd nye høydepunkter, med dramatisk tautrekking mellom østen og vestens ideologier. Også i vårt land har utviklingen gått med en hittil temmelig ukjent fart. Den tekniske utvikling har gjort det mulig å samordne kreftene på en slik måte at det gamle samfunns normer er brutt, og vi er kommet inn i et velferdssamfunn med en høyt utviklet levestandard.

Men denne raske utvikling har også sine skyggesider, naturligvis: menneskesinnet blir rastløst, livet hektisk og menneskene, merkelig nok, mer ensomme og tildels mer likegyldige....

Den vekst som kom tilsyne i Odd Fellow ordenen i årene umid-

delbart etter krigen fortsatte i de følgende år. Ved utgangen av 1956 hadde ordenen 50 virkende losjer, og antallet av medlemmer går raskt mot 5000.

Også i vår losje gjør denne vekst seg gjeldende. Ved 20-års jubileet er medlemstallet 114. —

Br. Mads Bøhn er losjens overmester på denne tid, og det sier seg selv at 20-års dagen ga anledning til festligheter, — dog i relativ enkle former.

Om dette skriver Norsk Odd Fellow Blad i novembernummeret samme år:

Losjen feiret jubileet med en høytidelig og meget givende festlosje 11. oktober under ledelse av OM br. Mads Bøhn og UM br. Gunnar K. Lie.

Losjesalen var fullsatt og der såes målsmenn for de fleste av den jubilerende losjes vennskapslosjer: bl. a. nr. 50 Hemdall, Göteborg, nr. 85 Luntertun, Ängelholm, nr. 8 Harald Hårfagre, Haugesund, nr. 21 Fraternitas, Bergen, nr. 29 Drofnum, Drammen. Storlosjen med S.S. br. Olaf Hallan i spissen var møtt fram. Likeledes representanter for byens øvrige losjer.

Det lodige festritual var isprengt musikk og sang og ble framført stilfullt og vakkert. I sin tale dvelte OM br. Mads Bøhn ved minner fra de forløpne 20 år og ved de mange gledelige hendinger i losjens liv. Han mante til fortsatt virksomhet under det motto losjen hadde valgt. Det ble overrakt blomster og verdifulle gaver med vakre ord. Sosialnemndas formann kunne opplyse at det i anledning av dagen var delt ut kr. 5000,— til forskjellige veldedige formål. Og man lyttet, kanskje med særlig oppmerksomhet, til en prolog lest av br. Mikarl Berg, samt til dagens siste taler, kapellan br. Kåre Aas, hvis emne var: takknemlighet.

I det etterfølgende brodermåltid deltok 110 brødre. Det var utmerket stemning, og ledelsen i de beste hender: privatkomitéens formann br. Birger Haug. H. M. Kongens skål ble utbrakt, og ved desserten ble det holdt en rekke tankevekkende og verdifulle taler. EM br. Olav B. Årstad for Storlosjen. OM br. Mads Bøhn i et bredt anlagt utsyn over losjens liv og virke i 20-års perioden, med utgangspunkt i det utgitte minneskrift. Hans tale munnet ut i en varm takk til chartermedlemmene, til stifterne, til enhver ærlig arbeidende bror, samt ikke minst til enhver som ved fram møte, ved gaver, hilsener, blomster og telegrammer hadde gjort 20-års dagen til en festdag, som ville få en bred plass i losjens annaler. Videre talte br. Stor Sire for losjen og UM br. Gunnar K. Lie for gjestene. De utenlandske gjester brakte hilsener fra sine respektive losjer og ga uttrykk for de beste ønsker og håp om utvidelse av det interskandinaviske samarbeid. Br. Fessor Jensen overrakte to gedigne sølvpokaler fra de brødre som var blitt opptatt i Fridtjof Nansen i løpet av de siste 5 år.

Til slutt fikk br. Arnold Rasmussen, Bergen, som er losjens spesielle venn,

Embetskollegiet 1948—1949.

Sittende: Fuglesang, Gaaserud, Bratz. Stående: Aarstad, Stiansen, Thinn.

ordet og takket i melodiose bergenske vendinger for hva gjestene hadde fått oppleve under jubileet.

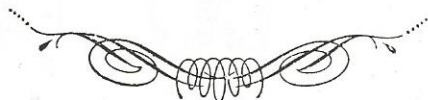
Tiden gikk dessverre så altfor fort, men i lobbyen ble det servert kaffe og dagens hendinger ble drøftet og kommentert i mer frie former. Alle som var til stede var enige om at det ble en rik, avvekslende og givende kveld i en atmosfære av ekte og oppriktig Odd Fellow-ånd.

Ved siden av ble det også denne gang utgitt et skrift, under redaksjon av en av losjens egne: br. Reidar Viland.

Han prøvde å løse oppgaven på en noe annen måte enn sin forgjenger br. Jenssen. Han kaller det «Et minnekrift» og åpner med et oversyn over professor Fridtjof Nansens liv og virke. Så er det innhentet en rekke uttalelser og hilsener fra flere av våre venner og vennskapslosjer i inn- og utland, samt fra noen av

dem som i årenes løp har betydd mest for losjens virksomhet. Alt dette er tidsbetont, men har allikevel adskillig verdi utover nuet. Deretter får vi en framstilling av Odd Fellow ordenens saga i Norge i all korthet og så en skildring av vår egen losjes virksomhet i jubileumsperioden. Redaktøren går ikke så detaljert inn på begivenheten som br. Jensen. Han behandler stoffet mer kursorisk, uten å la detaljene hefte. —

Minneskriftet er godt kjent av enhver av våre brødre, og selv nå 5 år etter har det ikke tapt så meget av sin aktualitet. Hovedsaken er at det i korte drag gjør brødrene kjent med den utvikling som har funnet sted og gir et bilde av «fortiden», som det er vel verdt å kjenne.

Trekk fra de siste 5 år

Når losjen så i løpet av 1961 legger det første kvartsekel bak seg, er det naturlig det dette også blir minnet gjennom et skrift som slutfører skildringen av de første 25-års liv og virksomhet. Ennå er losjen ung, men i de 25 år som er gått har den vokst i indre kraft, rekkene er tettere sluttet, og det er skapt tradisjoner og en sterk brorskapsfølelse som gir seg uttrykk i en atmosfære av oppriktig vennskap og samhörighet. Bak dette ligger et planmessig arbeide: i de ukentlige sammenkomster, i embetskollegiene, i nemnder og styrer. Ikke alt blir nedskrevet og ikke alle resultater er av en slik karakter at de kaller på ros og bifall. Vi er som skipet i fart. Offisere stikker ut kursen og styrer. Mannskapet gjør sin innsats, enhver på sin post.

* * *

Det er en kjent sak at vår losje har gjort meget for å opprettholde og utvikle det interskandinaviske samarbeide mellom Odd Fellows og dette har i årenes løp gitt seg mange vakre utslag. Det ble åpnet i 1937 gjennom et offisielt besøk av Loge nr. 50 *Hemdall*, Gøteborg. Med denne losje og Loge nr. 85

Embetskollegiet 1950—1951.

Sittende: Fuglesang, Gaaserud, Aarstad. Stående: Bohn, Stiansen, Gran.

Lunthertun i Ängelholm har vi i årenes løp opprettholdt regelmessige forbindelser ved gjensidige besøk. Ikke alltid har tilslutningen til besøkene vært så stor som ønskelig kunne være, det er ikke lett å komme bort fra det daglige arbeid for de fleste, men de vekslende losjebesøk har stadig vært en kilde til megen glede, til opplevelser og stimulans. De er blitt et ledd i losjelivet som gir oss meget og utdyper den gjensidige forståelse i det plan vi arbeider og sikkert har betydning utover dette. Det besøk vi avla i Ängelholm våren 1956 har fått en særlig bred plass i våre annaler, takket være en våken og lyrisk innstillet sekretær. Vi siterer bl. a.:

Etter losjemøtet møttes vi til brodermåltid i klubblokalene, der CM Sven Åberg utbrakte skålen for konge og fedreland. OM Holmberg talte for Norge

og OM Mads Bøhn for Sverige, begge taler etterfulgt av de respektive lands fedrelandssanger, og sist, men ikke minst, fikk vi noen tankevekkende ord av vår egen stammester br. Sverre Iversen, som understreket individets store betydning og dets nødvendighet i en tid da statens organisering og dirigering faktisk truer med å avgrense eller kanskje til og med å hindre realisasjonen av de enkelte individers skapende tanker, idéer og lengsler. Forøvrig forløp kvelden i en atmosfære av hjertelig vennskapelighet, som sent vil glemmes. Våre uforlignelige svenske venner gikk alle som en inn for å lage en riktig festkveld, bl. a. ved sang av et ypperlig ensemble, som fikk applausen til å stige til faretruende høyder. Kvelden ble et minne for livet.

Søndag morgen opprant med strålende sol, og i to store busser ble vi, sammen med våre svenske brødre og deres familier, tatt med på en tur i det frodige skånske landskap, som hadde kledd seg i festskrud i anledning av vårt besøk. Hvitblomstrende frukttrær, bøkeskog i skjære, lyse farger, frodige beitemarker, der de prektige skånske kuer gasset seg, alt dette ble rullet opp for oss. Idylliske åer med dovent rinnende vann skapte ro og harmoni i landskapet, og overalt: den trygge, solide, jevne velstand. Over det hele høy, blå himmel med svenske flagg som foldet seg ut i brisen. Så lunsj i det grønne, med servering av alt som godt var, i sikker og hjertelig svensk regi, smilende ansikter. Nye vennskap grunnnet, gamle styrket, og deretter hjem til Ångelholm, der vi kl. 18 benket oss om alle tiders festbord med damer på Åvalla. Kvelden ble en ny opplevelse, med stemning på topp fra første stund, og blant de mange taler merket vi oss særlig br. Olav Jenssens. Han vant stort med en hyllest til damene i bunden form.

Henimot midnatt fulgte hele selskapet oss på stasjonen. Og etter at våre svenske venner hadde sunget «Ja, vi elsker» og vi kvittert med den svenske nasjonalsang, rullet toget nordover i en vidunderlig vakker, lys nordisk skjær-sommernatt.

Høsten 1956 er losjen, som naturlig er, opptatt av sitt 20-års jubileum. Det er en begivenhet som enhver der deltok vil tenke tilbake på med glede. At den nemnd som hadde lagt opp programmet for jubileet fikk sin hyllest er naturlig. I protokollet finner vi følgende tirade:

«O. M. takket deretter festkomitéen, som besto av brr. Carl Fuglesang, Gunnar K. Lie og Olav Jenssen for utmerket arbeide i forbindelse med vårt jubileum, samt Ex. O. M. Årstad for gode råd og annen assistanse. Dessuten rettet han også en takk til privatkomitéen ved brr. Birger N. Haug, og Henry Olsen for godt utført arbeide med jubileumsfestlighetene». —

Embetskollegiet 1952—1953.

Sittende: Gaaserud, Aarstad, Stiansen. Stående: Lie, Ross, Taugbol.

I slutten av året ble verden vidne til den ungarske tragedie. Landet ble hær satt av en fremmed nasjon og store skarer av ungarske flyktninger strømmet over grensene til den frie verden. Her trengtes hurtig hjelp og verden viste atter hjertelag og offervilje. Hos oss tok sosialnemnda et raskt initiativ, som resulterte i et beløp av bortimot kr. 2500,—, der ble sendt Storlosjen. Ordenens samlede støtte til ungarnhjelpen utgjorde kr. 33 000,—. Et resultat som vakte oppmerksomhet også utenfor Odd Fellow-kretser.

På årets siste møte kan O. M. br. Mads Bøhn konstatere at 1956 har vært rikt og avvekslende år. Det skulle senere også vise seg at året regnskapsmessig viste tilfredsstillende resultater. Formuen overstiger kr. 87 000,— og posten «veldedige utgifter» viser et beløp nærmere kr. 10 000,—.

Døvehjemmet i Andebu er en institusjon som står enhver Odd Fellow nær og omfattes med varme og offerglede. I førstningen av 1957 hadde losjen besøk av hjemmets bestyrer *Gisle Johnson*, som i et fengslende foredrag ga utsyn over hjemmets virksomhet, og om den hjelp det kunne gi de evneveike barn som har opphold der. Det ble opplyst at hjemmet foretar en meget nødvendig utvidelse av sine bygninger for å øke sin effektivitet. Ordenenes store innsats for å støtte hjemmet og dets virksomhet er vel kjent. Også vår losje har gitt sin støtte på mange vis. Som en direkte følge av bestyrer Johnsons besøk, ble det innsamlet blandt brødrene over kr. 1000,— til beste for hjemmet, foruten at flere av brødrene sendte hjemmet gaver i form av rekvisitter og utstyr. Vår sosialnemnd har alltid fulgt døvehjemmet og dets virke med oppmerksomhet og ytt villige gaver.

På et møte i februar 1957 brakte br. *Sverre Iversen*, som er en meget arbeidsom og initiativrik bror, det spørsmål på bane om tiden nå var inne til i en eller annen form å gjenoppta de såkalte «Viken-stevner». At det ble overlatt en eller flere losjer å ordne med et Odd Fellow-stevne. Vi er nå så mange brødre i de forskjellige byer at et slikt arrangement sikkert ville kunne lykkes og bli til glede og opplysning. Foredrag og utflukter til historisk kjente steder måtte bli ledd i stevnene. Tanken fikk alminnelig tilslutning og burde vært realisert. Inntil videre synes den imidlertid å være «lagt på is».—

I motsetning til mange andre av landets Odd Fellow losjer har vi for tiden ingen «Dameforening». Enhver som har noen erfaring i dette spørsmål vil imidlertid vite at dameforeningene gjør et godt arbeide, som i mange tilfeller på en vakker måte fyller ut visse sider av losjevirkosomheten, særlig på det sosiale plan.

Ved slutten av sin funksjonstid tok O. M. Mads Bøhn opp dette spørsmål på et møte. Tanken ble drøftet, men vant ikke alminnelig tilslutning. Det ble pekt på diverse vanskeligheter, særlig dette å skaffe damene vel egnet møteplass. Flere av brødrene uttalte seg imidlertid meget positivt og mente at det burde tas et initiativ. Inntil videre er imidlertid losje Fridtjof Nansens dameforening en framtidssak.

Embetskollegiet 1954—1955.

Sittende: Gaaserud, Aarstad, Bohn. Stående: Larsen, Jenssen, Eide.

3. oktober 1957 var brødrene samlet til festlosje, en festlosje som også hadde et sterkt innslag av dypt vemod. Det var den første losjesammenkomst etter H. M. kongens bortgang (21 september). O. M. holdt en vakker minnetale over vår folkekjære konge.

Den 25. september mistet losjen sin store sønn br. *Olaf Hallan*, og br. O. M. mintes også ham i varme og anerkjennende ordlag. Br. Hallan var opptatt i ordenen i 1914 og innehadde i årenes løp et utall av verv og embeter innen ordenen. Han var chartermedlem i vår losje og fungerte som dens første Ex. O. M. Videre hadde han høye embeter i leiren og storlosjen. I årene 1950—57 var han ordenens S. S. I vår losje var han en av de sentralse skikkelser, avholdt av alle på grunn av sin naturlige elskverdighet og sitt

omgjengelige vesen. Sine tillitsverv skjøttet han med verdighet og fast hånd. Hans representative skikkelse gjorde seg også sterkt gjeldende i det internasjonale ordensliv og ved siden herav var han en kjent og skattet mann også utenfor ordenen, der han med rike resultater deltok i forening- og organisasjonsvirksomhet. Hans bortgang var et stort tap for ordenen og for de virksomheter som hadde nytt godt av hans interesser.

Imidlertid ble festlosjen avviklet etter det vakre ritual og i tilknytning hertil ble br. *Ingvald Suphammer* av vår losje tildelt veteranjuvelen. Det er br. Suphammer som har gitt oss vår festlige og inspirerende losjesang.

Til en innsamling av midler til reising av et minnesmerke over Fridtjof Nansen ga losjen et beløp av kr. 500,—. Meningen var at minnesmerke skulle stå ferdig til Nansens 100 års dag. Dessverre viser det seg at dette ikke lar seg gjennomføre, da konkurransen var mislykket. Ingen av de innkomne forslag tilfredstillet kravene.

På en av våre kulturkvelder i november holdt br. *Sverre Iversen* et gripende foredrag om forholdene i Korea, der krigshandlingene hadde skapt de største ulykker for de sivile. Hans appell om støtte fra brødrenenes side var ikke forgjeves. Også losjen støttet innsamlingen. På denne tid holdt br. Sverre Iversen også et foredrag på et av ettermøtene med titelen: «Losjen og brødrenes arbeide nå og framover». Man lyttet til br. Iversen med den største oppmerksomhet. Mange av hans tanker er fruktbare frø som sikkert vil finne sin grobunn.

Blant de fond vår losje disponerer inntar Loge nr. 50 Hemdalls Barnefond en særstilling. Dets kapital nærmer seg nå kr. 17 000,— og det har sin opprinnelse i en gave som den nevnte losje ytte oss umiddelbart etter frigjøringen. Som takk for denne kunne vår losje i slutten av 1957 sende vår svenske broderlosje en gave på kr. 3340,— norske kroner, som skal utgjøre grunnlaget for Loge nr. 20 Fridtjof Nansens Gavefond. Vedtektene for dette fond er godkjent, og fondet har dermed sikkert trådt i virksomhet.

Så bar det mot årets slutt. Nominasjon og valg hadde funnet sted, og i forbindelse med julemøtet ble de avgåtte embets-

Embetskollegiet 1956—1957.

Sittende: Aarstad, Bøhn. Lie. Stående: Iversen, Jespersen, Nyhus.

menn takket varm for sin virksomhet. Ganske naturlig samlet denne takk seg i særlig grad om O. M. br. Mads Bøhn for hans utmerkete og kultiverte ledelse av losjen gjennom to krevende og arbeidstyngende år. —

* * *

Det ble br. *Gunnar K. Lie's* oppgave, som ny overmester, å føre arbeidet videre i de følgende to år. Han er en bror med lang erfaring i ordensarbeidet. Han har sittet i en rekke utvalg og nemder. Vært sekretær i Leir Norge og i vår egen losje bl. a. sittet to år i undermesterstolen. Br. Lie er en hyggelig og omgjengelig natur, som gjør samarbeidet lett. —

I løpet av våren manglet det ikke på arbeidsstoff, men det

tar alltid noen tid før de nyvalgte embetsmenn, nemder, utvalg m. v. kan komme i arbeid og glir inn i den rytme som er et nødvendig ledd i virksomheten.

Fra sosialnemda foreligger melding om at det i det foregående år i alt har brukt kr. 7782,— til sosiale formål. Den meddeler samtidig at den har opptatt br. *Mikarl N. Berg* som «æresmedlem», en takk for hans oppofrende og utrettelige arbeid.

I februar melder Storlosjen at forslaget til vår særlov er godkjent, med en del mindre endringer. Og hermed er sluttstreken satt for en sak, som i meget lang tid har hatt sin vandring gjennom nemder, embetskollegier og mellom de enkelte brødre, foruten at den gjentatte ganger har vært lagt fram i losjemøter til orientering og debatt. Men så har også losjen fått en vel gjennomtenkt og gjennomarbeidet særlov, som venteligvis vil få en lang levetid. At dens språkdragt under utarbeidelsen har støtt på visse vanskeligheter, vil ikke forbause noen. Særlov og vedtekter for Loge nr. 20 Fridtjof Nansen gikk straks i trykken.

Arbeidet med å få reist et aldershjem for Odd Fellows er en sak som alltid er blitt møtt med forståelse og interesse i vår losje. Dette er naturlig også av den grunn at arbeidet med denne sak i sin tid ble reist av vår egen Ex. O. M. br. *Carl Fuglesang*. Såvidt vites gjorde han rede for saken første gang på et losjemøte i juni 1954. Senere har han holdt losjen à jour med arbeidets gang, og på et møte i mars 1958 kan han fortelle at stiftelsens kapital har passert kr. 100 000.

Ellers noterer vi at 20 brødre fra Loge nr. 29 «Drofnum», Drammen, under ledelse av O. M. br. *Oscar Wahl* besøkte oss i april, og at høstsesongens første store begivenhet var offisielt besøk av vår vennskapslosje i Ängelholm, nr. 85 «Luntertun». Det foreligger bare en sparsom protokollasjon om denne sammenkomst, men den har sikkert vært en opplevelse til gjensidig glede for deltagerne. —

I september ble det aktuelt å velge ny sekretær, da br. Knut Rygh, grunnet sykdom, ikke lenger kunne mestre stillingen. Etter forutgående nominasjon ble br. *Einar Brovoll* utpekt.

På et møte i slutten av året hadde losjen besøk av tre svenske brødre fra losje nr. 116 «Birka» i Stockholm. Denne var meget

Embetskollegiet 1958—1959.

Sittende: Bohn, Lie, Jenssen. Stående: Veidholm, Brovoll, Viland.

interessert i å innlede venns­kapsforbindelse med en Oslo-losje, et spørsmål som nå ble brakt på bane ved de tre brødres besøk. De svenske brødre fikk leilighet til å overvære en tildeling av «Veteranjuvelen», som samme kveld ble overrakt br. *Ivar Dalaaker*, under utfoldelsen av det vanlige meget vakre seremoniell. Som losjens gjester var innbudt de øvrige veteraner som alle, på nær, var møtt fram. Veteranenes tilstedeværelse gir alle sammenkomster i losjen en høytidelig karakter.

To begivenheter fra året 1958's to første måneder vil brødrene minnes med særlig glede. Midt i den kaldeste januar måned, en måneskinnskveld av de mest eventyrlige, hadde privatnemda innbudt brødrene til kanefart. Turen gikk til Ullevålssæter med raske, fnysende hester i gnistrende føre. På sætra hadde privatnemda

sørget for utmerket stell i alle deler. Oppkvikket og glade nød brødrene, hvorav flere hadde sine ektefeller med, den like originale som morsomme tilstelning.

Av en helt annen karakter er den annen begivenhet som skal nevnes: på et fellesmøte av alle Oslo-losjer 10. februar holdt biskop dr. theol. *Kristian Schjelderup* foredrag.

Den kloke, fordomsfire og frilynte prelat hadde vektige ord å si oss, særlig på bakgrunn av tidens mange vanskeligheter, både ute og hjemme.

Den 19. april hadde så losjen offisielt besøk av Loge nr. 116 *Birka* Stockholm. Samtidig var det også besøk av representanter for Loge nr. 12 «Kongsten», Fredrikstad og nr. 29 «Drofnum», Drammen. Det sier seg selv at losjesalen den kveld var godt besatt. O. M. br. Gunnar K. Lie mestret imidlertid helt situasjonen. De gjestene brødre ble hilst velkommen i vakre ordelag, og kveldens seremoniell fulgtes med den største oppmerksomhet.

I midten av oktober slo sosialnemda under ledelse av br. *Egil Eide* et slag for sin virksomhet ved et stort arrangement i forbindelse med blomsterutstillingen på Ekeberg. Br. *Birger Bakka* var en dyktig leder av kveldens program og den store sal var overfylt. At det også vandret adskillig mynt inn i sosialnemdas kasse holder vi for sannsynlig, og de har sikkert kommet vel med (netto kr. 2190).

Flere av brødrene ble hedret på denne tid. Br. *Ragnvald Bratz*, tidligere bl. a. undermester og skattmester, ble utnevnt til Ridder av St. Olav for sitt banebrytende arbeid i norsk industris tjeneste. — Og på festlosjemøtet 15. oktober ble br. *Gunnar Gaaserud* og *Erling Olsen* tildelt veteranjuvelen for 40 års medlemskap i ordenen. De har begge pløyet dypt i losjens jord og innehatt høye og krevende embeter og tillitsverv, som de har skjøttet med trofasthet og interesse.

På denne tid er vi inne i det såkalte «flyktningear», som betyr en storslagen og samlet insats for de ulykkelige flyktninger med økonomisk støtte fra det bredest mulige lag av offentlig og privat hjelpevirksomhet. Storlosjen plan om en samlet hjelp fra ordenen på kr. 100 000,— finner sterk gjenklang hos oss.

Imidlertid står det ikke til å nekte at losjens inntekter ikke

Embetskollegiet 1960—1961.

Sittende: Lie, Stiansen, Nyhus. Stående: Haug, Brovoll, Østby.

lenger er tilstrekkelige til å holde det samme nivå som tidligere, og spørsmålet om en høyning av kontingenten blir derfor aktuell. Som ventelig blir denne sak inngående drøftet og tar stor plass i losjens arbeidsprogram utover høsten. Imidlertid kan br. skattmester ved årets slutt legge fram et regnskap som viser overskudd og som dessuten forteller at losjens formue ved årsskiftet 1959/60 overstiger kr. 100 000,—.

Ellers er slutten av året opptatt av nominasjon og valg. Og på det avsluttende møte samles takken seg om de fratredende embetsmenn, særlig om O. M. br. Gunnar K. Lie for energisk og resultatrikt arbeide gjennom to givende år. —

* * *

Den 21. januar 1960 foretas den høytidelige installasjon av de nye embetsmenn, og fra samme dag finner vi den nye overmester br. *Nils S. Stiansen* i overmesterstolen. Ikke bare et langt og virksomt ordensliv ligger bak br. Stiansens forutsetninger for sitt høye embete, men også et avvekslende og resultatrikt virke som håndverksmester i Oslo, har skaffet ham en rutine og erfaring som gjør ham særlig skikket til ledende oppgaver. Just ved overtagelsen av overmesterstilling foreligger melding om at han er utnevnt til Ridder av 1. klasse av Den kongelige St. Olavs Orden. En påskjønning som ikke bare er fortjent, men også et offentlig vitnesbyrd om verdien av br. Stiansen's innsats. På et møte i februar ga S. S. br. Harald Østreng uttrykk for de beste lykkønskninger og sa bl. a. at enhver heder som blir vist brødrene også kaster glans over ordenen som sådan. —

Og så skulle det i et høytidelig møte den følgende måned bli br. Østreng selv som mottok et hedersbevis, som kun de ferreste oppnår. Han ble tildelt veteranjuvelen for 40 års medlemskap i ordenen. Den høytidelige handling ble ledet av dep. S. S. *Håkon V. Ruud*, som i en innledende tale gjorde rede for S. S. Harald Østreng virksomhet innenfor ordenen. Dersom det kan sies at noen har vært med på å skrive Odd Fellow ordens saga i Norge, kan det neppe med større rett sies om noen enn br. Østreng. Han har gjennom alle år vært en dynamisk kraft med et utall av krevende embeter og byrdefulle verv. Ved sin kloke framferd, sitt sunne judisium og overlegne administrative evner, har han gjort en innsats utover det enestående. — Som ordenens S. S. siden 1957 har han hatt en sentral stilling i den gledelige utvikling som karakteriserer årene etter frigjøringen.

I løpet av vårmånedene er det ofte debatt på møtene om losjens økonomi, særlig da om avsetninger til de forskjellige fond. Mange beregninger er foretatt og undersøkelser lagt tilrette, men det synes å mangle på positive tiltak, som kan møte alminnelig tilslutning. I mai måned er losjen offisielt representert ved institueringen av Loge nr. 64 «Olaf Hallan» i Drammen. Det må sies å være gledelig og en ære for oss at vår avholdte Eks. O. M. br. Olaf Hallan blir hedret på den måte at en losje bærer hans navn.

Så avsluttes vårsesongen med offisielt besøk i Ängelholm. En minnerik og inspirerende reise for dem som deltok.

I september fikk losjen det vemodige budskap at Eks. O.M. *Gunnar Gaaserud* var vandret bort den 15. september, og i ham mistet losjen et av sine chartermedlemmer. Hans virksomhet i losjen var båret av hans vennlige og sindige vesen. Han hadde i årenes løp innehatt det høyeste embeter en losje kan by en bror og røktet dem trofast og samvittighetsfullt. Ved sin død var han storskattmester i Storlosjen. Tomrommet etter br. Gunnar Gaaserud blir ikke lett å fylle.

På et av møtene i november hadde vi atter besøk av Storlosjen under ledelse av S. S. br. Harald Østreng, som tildelte br. *Ingvard G. Pettersen* veteranjuvelen for 25 års medlemskap.

Da Loge nr. 20 Fridtjof Nansen ble instituert i 1936 hadde den tilslutning fra 37 brødre. Særlig etter frigjøringsåret har tilslutning fra nye medlemmer vært sterk, og ved inngangen til 1960 har medlemslisten en fortegnelse over 122 brødre. Økingen er både gledelig og oppmuntrende. Men det sier seg selv at losjen i disse 25 år i vesentlig grad har skiftet «ansikt». Den store skare av nye brødre er yngre folk, oppvokst og utdannet under helt andre forhold enn ungdommen av 1920 årene, som ennå på et vis danner en solid grunnstamme.

Imidlertid drives losjearbeidet etter bestemte linjer, etter et ritual som er gedigent og vakkert, men tradisjonsbundet. Etter regler som er vedtatt og hevdvunne. Det hele er bygget opp gjennom et langt tidsrom, sterkt preget av andre tider og andre forhold. Det blir ikke så megen plass for de yngre krefters trang til mer selvutfølelse, mer aktiv innsats og initiativ på andre felter enn de tilvante.

Dette har kommet til uttrykk i meningsutveksling med de unge og på et møte i slutten av 1960 tok br. *Knut Rygh* saken opp på bredt grunnlag og på en måte som bare kunne glede brødrene, både de unge og de av den eldre årgang. Han pekte på nye veier, særlig i det utadvendte arbeid, kort sagt: satte søkelyset på «vårt liv og våre gjerninger». I denne forbindelse er det all grunn til å nevne at på disse unge krefters intitiativ ble det skaffet en leilighet til en flykningfamilie. Den ble satt

istand, pusset og reparert ved personlig arbeid av flere unge brødre, som også ved økonomisk støtte skaffet den nødlidende familie et hjem. —

Så ebbet året 1960 ut i den vakre tradisjonelle julesammenkomst med stil, stemning og vakre ord fra overmesterstolen.

Jubileumsårets første store begivenhet fant sted 16. februar år med besøk av Storlosjen. Veteranjuvelen for 40 års medlemskap ble tildelt tre høyt skattede brødre: *Einar Berg*, *Ragnvald Bratz* og *Fritz Warendorph*. . Og ellers går losjelivet sin gang utover våren med opptagelser og forfremmelser, godkjenning av regnskaper og meldinger fra mender og styrer. Ordsiftet er undertiden livlig om store og mindre store ting. Det arbeides og drøftes, planlegges og tenkes. Det går mot høstens store høydepunkt, da vår losje kan se tilbake på 25 års virksomhet. —

Fremad dog, I usle rader!
Hær af ord!
Eder seiren dog paa jord lovet er af lysets fader,
naar I tjene
sandheden, hans barn, alene.

Henrik Wergeland

Br. Sverre Iversen's tale
ved minnelosjen
15. november 1953

Når en fremmed søker inn i vår orden og han for første gang kommer inn i losjen, møtes han av mange spørsmål, gode råd og strenge krav i forbindelse med det han nå frivillig går inn til.

På sin vandring møtes han bl. a. av den alvorlige og gode formaning: «Yt villig gave til den som lever og glem ikke vennlig tanke til den som er død.»

Det gamle rituals enkle ord, jordbundne i sin fordring, tar i ett grep hele ditt sinn og tanke. Å stanse opp for å minnes de brødre som ikke lenger kan dele kår med oss, er ikke bare en takknemlighets ytring — en honnør til de som gikk fra oss — men er også en gave til oss selv, der gir sammenheng og plass til vurdering.

Vi har forholdet mellom liv og lære. Læren skal jo være veilederen og skape livsformen, men for ikke å gå lenger tilbake enn vår generasjons erfaringsområde, så vet vi at livet ofte er sterkt, kaldt og brutalt i sin kollektive ytringsform; det blir liten plass for den humanistiske tanke og livslærens dype sannheter.

I samfunnets buldrende strøm, som lik en elv i flom farer over oss med ideologier, rasespørsmål, nasjonale krav, maktkrav, militarisme, politiske og økonomiske stridsspørsmål, slår intoleransen så voldsomt ut at den unndrar seg enhver rolig vurdering, gir ikke stor plass eller ørens lyd for det alminnelige, enkle menneskers bønn og rop. — Vi er jo alle mennesker, vi har jo alle lært nestekjærlighetens bud!

Men stemmen er der, svakere og sterkere, men den er der til alle tider, fordi den synger i det enkelte menneskes sinn. Og her er grunnlaget. Det er fra de enkelte menneskers tankeverden, tro og overbevisning at stemmen holder liv, og som en tone presser

seg inn i samfunnslivet og gir harmoni til den kulturform vi lever under.

De, hvis bortgang vi minnes i dag, har alle vært med og gitt liv til sin stemme. Slikt skjer, mer eller mindre bevisst, men grunnlaget er det samme for alle, som frivillig går inn i vår orden for å søke å leve sitt liv etter mottoet vennskap, kjærlighet og sannhet.

Individ og samfunn kan stå i skjevt forhold til hverandre. Staten kan som samfunnsnevneren bli for overmektig, og da er det fare for individets hellige rettigheter. Det kan være sant, men det kan likeså ofte være tilsynelatende. Vekselvirkning eller parallelitet må det bestandig være, stort sett, de er jo produkter av hverandre og likeså sikkert som vi vet at det enkelte menneske ikke kan leve etter personlige lovregler — men er avhengig av samfunnets struktur — like sikkert kan ikke et samfunn utvikles uten hensyn til individets rettssans og moralske rustning.

Vi lever i en tidsperiode, der organisasjon på alle livsområder virker så overveldende og meningsdannende at det enkelte menneskers evne og adgang til selvstendig tenkning blir betenkelig hemmet.

Vi skal ikke undervurdere faren ved denne utvikling. Overorganisering og massetenkning kan hitføre alvorlige risikoer, men på den annen side vet vi — belært av historiens lov — at menneskenaturens indre trang til frihet og rett, til selv å vrake og velge, bestandig slår igjennom.

Filosofien skaper morallære, og på høyeste plan har religionsdannelse skapt statssamfunn, for intet samfunn kan leve på bare ytre maktformer.

For å følge tankerekken vil jeg minne om oldtidsfilosofiens såkalte firekløverblad: *frihet, sannhet, rettferd og kjærlighet*. I alle menneskesamfunn har gudsdyrkelsen, moralbudene og de etiske krav vært de bærende.

Skal vi huske tilbake i vår egen tid?

Da verdenskrigen sto på det høyeste i uhemmet kraft mot alle frihetselskende mennesker, lød en stemme over jorden:

«Det vi skal kjempe for er de fire fundamentale friheter:

1. Ytringsfrihet — over alt i verden.

2. Frihet for hvert menneske til å dyrke Gud på sin egen måte over alt i verden.
3. Frihet fra nød.
4. Frihet fra fykt.

Det var Rooseveltts appell til menneskene i talen fra Capitolium 6. januar 1941.

Det var den sterke indre trang til å hevde menneskeverdet, det var moralbudenes egen iboende kraft som skapte et — vistnok våpenløst, men ubrytelig sterkt folk, som hadde håp og vilje til seier.

Et samfunn kan nå langt i sin utvikling mot et høyt kultur-nivå. — Den sosiale standard, rettssikkerheten, økonomisk trygghet osv. er verdier som er grunnleggende for menneskene samlet som for den enkelte og som løser ut generasjoners håp og tro på tryggere og bedre samliv mellom menneskene.

Men det som én generasjon har sett fram til og en annen generasjon har gjennomført, er for en tredje generasjon en selvfølge og blir dermed en sosial tilstand som alt for lett mister appellen til det enkelte menneske.

Men dette er galt. Selv det fullkomneste samfunn løser ikke ut eller overflødiggjør menneskets innsats i livskampen. Det er kun gjennom det enkelte menneske man når fram til det fineste og rikeste i livet: *humanitet, toleranse og barmhjertighet*.

Vi minnes våre avdøde brødre. Vi vet at de alle var gått inn i et arbeide på et personlig plan for å nå fram til noe mer for seg selv og for i samarbeid med andre å gi tilværelsen en rikere form, en dypere mening.

For hver enkel er livet en krattskog, som hver især må bane seg vei igjennom — sin vei — sin sti.

Slitet gjennom krattskogen kan mangen gang ta på. Da er det godt å ha følge, selv om viljen er aldri så god til å ville klare seg selv.

Vi unngår ikke de bitre stunder og vemodet må få sin plass, når naturen ubønnhørlig melder av om avløsning i den nærmeste kretsen. Vi vet det må være sånn, men det er tungt allikevel, annerledes kan det ikke være.

Den store amerikaner, Abraham Lincoln, sa det en gang slik:

«La meg dø når det skal skje — jeg ønsker bare at det sies om meg av dem som kjenner meg best, at jeg alltid rykket opp en tistel og plantet en blomst der hvor jeg trodde en blomst kunne gro.»

Enklere og bedre kan det neppe sies.

Vi vet at vi er ledd i en kjede. Vi har avløst en generasjon, og skal selv avløses. Arven skal leveres etterslekten og vi får spørre oss selv om vi har forvaltet vårt pund slik at det gir framgang og vokster for den unge slekt.

«Vi er alle tavler hvorpå Gud skal skrive,» og har vi rykket opp tistler og plantet blomster, der blomster kan gro, så er vi langt på vei til å ha regnskapet i orden i all beskjedenhet. Det som bærer menneskene framover er ikke de ytre former, men en indre trang til ufoldelse. — Vi går alle med lengsler i vårt bryst, vi vil nå noe, vi tror på noe, vi skal gjennom krattskogen, og det gir så mangen ting mening og verdi.

Får jeg si det som Fridtjof Nansen: «Vi har alle et land hinsides å søke i livet. Hva mer kan vi forlange? Vår sak er det å finne veien som fører dit. En lang vei, en vanskelig vei kan hende, men den kaller oss og vi må gå.»

Vi minnes vår døde. De ga oss samarbeidets glede, og de gir oss i dag sin påminnelse.

«Det gror etter venner som døde.»

Lykkelig den som i såtid sår
uten å ense hva fold han får
når høsten kommer.

Klubbliv

En innføring i det liv som utfoller seg i vår losje ville mangle et viktig ledd, dersom vi ikke tok med noen ord om den virksomhet som kan samles under ovennevnte tittel. Klubblivet har etterhånden utviklet seg i meget tilfredstillende retning og ville blomstre ennå mer, dersom lokalforholdene kunne bli noe bedre og rommeligere, enn hva tilfelle er nå. Mens 1. og 3. (eventuelt 5.) torsdag i måneden er viet losjearbeidet, er 2. torsdag reservert for de av brødrene som dyrket kortkunsten, mens 4. torsdag samler brødrene til det vi kaller kulturkvelder.

Til å ordne med og administrere kortkvelder og kulturkvelder oppnevner losjen for hver termin to nemnder, også kaldt klubbstyre I og klubbstyre II. Det første tar seg av kortspillernes interesser, det annet, som gjerne kalles «kulturnemnda», står for arrangementet av kulturkveldene.

Å gi en skildring av kortkveldene er ikke mulig, man måtte i tilfelle rå over adskillig mer sakkunnskap. Men det sies at spillerne trives stort, at spillet er interessant og undertiden meget spennende. Det ordnes med konkurranser og turneringer, i mange tilfeller om premier og pokaler gitt av interesserte brødre. Resultatene foreligger som regel ved losjens julebordtilstelninger, og skal man dømme etter den jubel og det bifall de seirende møtes med, så får man et levende inntrykk av at kortkveldene både er populære og givende.

Om kulturkveldene kan det også sies meget godt, men de ligger i en helt annen gate. Det sentrale her er foredrag, kåserier, ordskifte, framvising av filmer og undertiden kunstnerisk under-

holdning. I stor utstrekning er det våre egne brødre som kåserer eller holder foredrag. Uten å gå andre for nær, kan det sikkert fastslåes at i så måte innehar br. Sverre Iversen enerens plass.

I årenes løp har br. Iversen ut fra sin viden og rike erfaring gitt oss meget om de forskjelligste emner. Han har kåsert om det gamle Kristiania, om flyktninghjelpen, om sin reise til orienten med tallrike lysbilleder, og dessuten innledet til debatt om aktuelle losjespørsmål. Men vi har også ofte hatt utenforstående som gjester ved våre kulturkvelder. Vi opnår derved en kontakt med utenverdenen som kan være nyttig i dobbelt forstand. Av kjente personligheter som har gjestet oss i de senere år skal her bare nevnes: tannlege Per Opsahl, museumsdirektør Harald Hals, forlagsbokhandler Jacob Dybwad, direktøren i Nobelinstituttet August Schou, cand. mag. Per Frydenlund, magister Jon Medbø og professor James A. Storing fra USA. Temaene strekker seg over et stort register fra laksefiske og tømmerfløting, til Oslo-humor, afrikanske problemer, mennesket og kunsten, amerika og amerikanerne. —

Ellers har vi besøkt teaterforestillinger, kunstutstillinger museer m. m. og alt tyder på at kulturkveldene er populære. Tilslutningen er i alminnelighet meget god, og kulturnemda viser oppfinnsomhet. —

Men seil videre i skodden, mens havet vogger deg imøte og bringer bud og hilsen fra det usette bakenom, du vet ikke hvor, — bringer lengsler—, du vet ikke hvorhen. Du aner bare at det er noe å lenges mot i rommet — bakenom, over tåkene, hvor dagen er sol og skinner på blinkende tinder.

Av Nansens dagbok

Innskyterforeningen Fram

Innskyterforeningen er losjens ektefødte barn og har fulgt oss i nesten 25 år. I krigs- og okkupasjonstiden måtte den naturligvis innstille virksomheten og trådte i likvidasjon, men i 1948 ble den atter kaldt til live, og etter 1 års virksomhet utgjorde innskuddsmassen bortimot kr. 20 000,—. Siden har innskyternes tilgodehavende vokst jevnt og sikkert. Ved losjens 20-års jubileum var beløpet steget til kr. 75 000,—. Det sist tilgjengelige regnskap (for året 1960) viser følgende passiva:

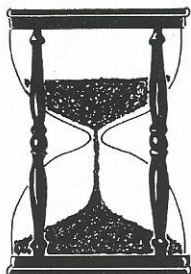
Innskyterens tilgodehavende.	kr. 113 198.89
Reservefond »	3 450.—
Reguleringsfond »	4 576.02
Tilsammen	<u>kr. 131 224.91</u>

Midlene er anbragt i pantobligasjoner, andre obligasjoner og førsteklasses aksjer. Innskyterforeningens medlemstall er 74, og den har i de siste år gitt 4% p.å.

I jubileumsåret er Erling Olsen styrets formann. De øvrige styremedlemmer er Knut Gjems og Reidar Viland. I flere år har nå Kristen Nafstad vært en like interessert som påpasselig kasserer. —

Bli medlem av innskyterforeningen. Regelmessige innskudd er grunnlaget for sunn økonomi.

1936

1961

De av brødrene som er gått bort:

	Født	Opptatt i ordenen	Død
Johs. B. Bakke	1892	31/5 1929	1957
Carl Fuglesang sen.	1892	24/9 1924	1961
Gunnar Gaaserud	1895	14/5 1919	1960
Olaf Hallan	1883	20/5 1914	1957
Carl Haug	1886	10/10 1936	1955
Wollert Ingier	1903	31/1 1952	1959
John N. Langvig	1894	16/5 1946	1953
Erling Larsen	1896	14/5 1935	1961
Adolf Lie	1895	19/10 1931	1941
Alfred Meilstrup	1886	27/2 1918	1953
Knut Møller	1903	18/3 1948	1959
Jens Cato Norløff	1911	4/4 1948	1949
Edvard Palm	1881	13/5 1937	1940
Gunnar Schultz	1886	10/10 1936	1957
Gunnar Sjøwall	1896	10/10 1936	1945
Magnus Økern	1882	17/11 1915	1943

Her ligg dei grav i grav
frå hei og ned i hav
som stridde så.
Gud sign kvar ærleg svein
som søv der under stein,
Gud sign dei kvar og ein
der dei er nå.

A. G.

De valgte embetsmenn i Loge nr. 20 «Fridtjof Nansen»
gjennom den første 25 års periode:

1936—1945:

O.M. Harald Østreng
U.M. Carl Fuglesang
Skr. Gunnar Gaaserud
Kass. Asbjørn Braathen
Skattm. Ragnvald Bratz

1954—1955:

O.M. Olav Bowitz Aarstad
U.M. Mads Bøhn
Skr. Olav Jenssen
Kass. Egil Eide
Skattm. Wilhelm Larsen

1946—1947:

O.M. Carl Fuglesang
U.M. Gunnar Gaaserud
Skr. Asbjørn Braathen
Kass. Ludvig Thinn
Skattm. Ragnvald Bratz

1956—1957:

O.M. Mads Bøhn
U.M. Gunnar K. Lie
Skr. Helge Saxe Jespersen
Kass. Einar Nyhus
Skattm. Sverre Iversen

1948—1949:

O.M. Gunnar Gaaserud
U.M. Ragnvald Bratz
Skr. Olav Bowitz Aarstad
Kass. Ludvig Thinn
Skattm. Nils S. Stiansen

1958—1959:

O.M. Gunnar K. Lie
U.M. Olav Jenssen
Skr. Knut Rygh
Kass. Kåre Weidholm
Skattm. Reidar Viland

1950—1951:

O.M. Gunnar Gaaserud
U.M. Olav Bowitz Aarstad
Skr. Mads Bøhn
Kass. Arne Gran
Skattm. Nils S. Stiansen

1960—1961:

O.M. Nils S. Stiansen
U.M. Helge Nyhus
Skr. Einar Brovoll
Kass. Birger N. Haug
Skattm. Bredo Østby

1952—1953:

O.M. Olav Bowitz Aarstad
U.M. Nils S. Stiansen
Skr. Gunnar K. Lie
Kass. Eystein Ross
Skattm. Egil Bjelke Taugbøl

Eks-overmestret:

Harald Østreng. Olav Bowitz Aarstad.
Mads Bøhn. Gunnar K. Lie. Leif Wilh.
Tuman.

Storrepresentanter:

Til 1954 Harald Østreng
Fra 1954 Gunnar Gaaserud
Fra 1960 Olav Bowitz Aarstad

Liste over de aktive medlemmer ved 25-års jubileet

- Andersen, Helmer, kontorsjef.
Andresen, Reidar Fr., salg-
representant.
Areklett, Thoralf, overlærer.
Backa, Birger, blomsterhandler.
Backe-Svendsen, Finn, salgssjef.
Berg Einar, revisor.
Berg, Mikarl Nordahl, salgssjef.
Brastad, Thorstein I., reisende.
Bratz, Jens-Halvard, disponent.
Bratz, Ragnvald, direktør.
Bratz, Ragnvald jr., disponent.
Brovoll, Einar, statsaut. revisor.
Braathen, Asbjørn, kontorsjef.
Bøhn, Mads, overlærer.
Carlsen, Bjørn Helling, buntmaker-
mester.
Carlsen, Kåre, verksmester.
Christensen, Carsten, disponent.
Christiansen, August, avdelingssjef.
Dahle, Finn, lønnsjef.
Dalen, Arthur O., kjøpmann.
Dalen, Oddmund, tannlege.
Dalaaker, Ivar, tannlege.
Egge, Arne, driftsingeniør.
Eide, Egil, statsaut. revisor.
Eide, Egil C., importagent.
Ellingsen, Haakon, grosserer.
Enger, Leo, sivilingeniør.
Eriksen, Arnstein Mohn, avdelingssjef.
Eriksen, Jan Moldegård, disponent.
Fagerli, Bernt M., grosserer.
Fessor Jenssen, Jens, grosserer.
Finnestad, Håkon H., fabrikant.
Flaten, Olaf, kaptein.
Flaten, Olav Wangsteen, disponent.
Forum, Einar, kontorsjef.
Frafjord, Finn, avdelingssjef.
Frydenlund, Brynjulf, statsaut. revisor.
Fuglesang, Carl jr., agent.
Fure, Leiv, soussjef.
Gjems, Knut, agent.
Gjerde, Ivar, skreddermester.
Gran, Arne, fargehandler.
Groth-Thommesen, Einar, salg-
representant.
Grenager, Trygve, agent.
Haldar, Kåre, salgsingeniør.
Hamre, Hugo, salgsrepresentant.
Haug, Birger N., disponent.
Haug, Rolf, ingeniør.
Heimdal, Rolf Thorbjørn, sjåførlærer.
Helgesen, Kristen, soussjef.
Hellener, Reidar, murmester.
Hermansen, Gunvald, hovedbokholder.
Holm, Rolf, murmester.
Howlid, Ragnvald, grosserer.
Husland, Knut, disponent.

Haarseth, Leif Dahl, disponent.
Iversen, Arild, disponent.
Iversen, Sverre, fhv. rådmann.
Jensrud, Sigurd, magasinbetjent.
Jenssen, Olav, sportshandler.
Jespersen, Helge Saxe, kontorsjef.
Johansen, Arne Ramn, disponent.
Johansen, Rune Ramn, boktrykker.
Kasa, Torgeir, lege.
Killingmo, Per, kontorsjef.
Klemetsen, Ragnar, marsjandise-
handler.
Larsen, Wilhelm, direktør.
Lie, Gunnar K., disponent.
Loc, Helge, politibetjent.
Lyngdal, Frithjof, agent.
Moe, Toralv, branninspektør.
Nafstad, Kristen, kasserer.
Nagel, Erling, avdelingssjef.
Nielsen, Finn Christie, salgssjef.
Nielsen, Otto S., direktør.
Nielsen, Erling Semb, ingeniør.
Nyhus, Einar, malermester.
Nyhus, Helge, malermester.
Nyhus, Øyvin, tekstilagent.
Nøkleby, Erling R., disponent.
Olesen, Henry Chr., buntmakermester.
Olsen, Erling, kontorsjef.
Olsen, Erling M., disponent.
Olsen, Leif, kontorsjef.
Oppedal, Mons, bankfullmektig.
Ottesen, Kjell, salgssjef.
Paller, Ingolf, sivilingeniør.
Pedersen, Wilhelm, disponent.
Petersen, Erik, avdelingssjef.
Pettersen, Ingvard G., direktør.
Pettit, Douglas, reklametegner.
Risan, Knut, flykaptein.
Ross, Eystein, malermester.

Ruus, Hans, tannlege.
Rygh, Knut, murmester.
Røed, Otto, reisende.
Rønning, Caspar, tannlege.
Samuelsen, Godtfred, disponent.
Samuelsen, Sverre Oskar, konsulent.
Schie, Ola, direktør.
Schytz, Harald, disponent.
Skauan, Arthur, disponent.
Stiansen, Nils S., byggmester.
Stokke, Øystein L., fabrikkieier.
Strand, Pål Birger, lege.
Suphammer, Ingvald, arkitekt.
Suphammer, Kaare, arkitekt.
Suphammer, Torgrim, arkitekt.
Sættem, Erling, statsaut. eiendoms-
megler.
Sørensen, Arne Mustad, agent.
Sørvald, Håkon, sekretær.
Tangen, Åge, grosserer.
Taugbøl, Egil Bjelke, murmester.
Thinn, Ludvig, hovedrevisor.
Thoresen, Otto Schiander, disponent.
Thoresen, Rolf, disponent.
Tuman, Leif Wilhelm, salgssjef.
Veidholm, Kaare, snekkermester.
Viland, Reidar, filialsjef.
Villås, Reinholdt, disponent.
Warendorph, Fritz, bankrevisor.
Westlie, Kristian, bankrevisor.
Winger, Rudolf, grosserer.
Øian, Engebret, disponent.
Østby, Breddo, gullsmed.
Østreng, Harald, h.r.advokat.
Aarbakke, Harald, o.r.sakfører.
Aarstad, Olav Bowitz, tekstilagent.
Aass, Kaare, lektor.

129 brødre.

Sluttord

Men tiden er hektisk og verden forunderlig urolig. Den fred som vi lengter så etter og trenger så sårt synes å være utenfor ønskenes mål. Det er krig i Kongo, uroligheter i østen og bataljer i vesten. Og store deler av jordens folk tynges ned av hensynsløse diktatorer. Det er slette tider for de idealer vår orden arbeider for. Allikevel ser vi at ordenen vokser, ute og hjemme. For 25 år siden ble losje nr. 20 grunnlagt. I dag har tallet på losjer i Norge passert 60. Det gir håp. Håp om at de evig-gamle sannheter om vennskap og kjærlighet ikke lar seg kue. Enkelte steder må de kanskje overvintre. Det er den fri verdens oppgave å kalle dem til live. Vi er få og våre våpen er ikke smidd i krigsgudens smie. Men de åndens våpen vi strir med har en styrke og en gjennomslagskraft som bærer seieren i sitt kjølvann. Vi må arbeide, trofast og vedholdende, enkeltvis og samlet. Bygge og verne. Det er de stadige, vedvarende ofre som skal bringe resultater. Appellen går til hver især, hver losjebroder under et motto som er så vakkert uttrykt i en av våre kjente fedrelands-sanger, en strofe fra en forgangen tid, som dog treffer noe av det mest sentrale i vår lære:

.... i kjærleik varm og mild,
me legg vår vilje til,
då veks det fram.

Vær trofast!

Vær trofast, vær trofast, du Menneskesøn!	og vær tro imod Gud, vær tro i dit Krav,
Vær trofast i Lys, og vær trofast i Løn,	og vær tro i din Bøn, vær tro uden Tanke
vær tro mod din Bror, og vær tro mod din Brud,	på Vinding og Løn, — vær trofast vær trofast,
vær tro mod dig selv,	du Menneskesøn!

Per Sivle

